

## เกี้ยวก้อย

บทที่ 7

“บุงก็นอนหลับสบายทั้งคืน ไม่ฝันร้ายเลยคะ”

บุงก็เสียงแจ้วรายงานคุณพ่อคุณแม่และพี่ชายในวันรุ่งขึ้น เมื่อจูงมือฉันลงมาจากห้อง ทุกคนมองฉันอย่างอบอุ่น ฉันหลับตาด้วยความรู้สึกเต็มตื่น

“แล้วเช้านี้พอตื่นขึ้นมา ต้อยตึงเค้าก็จัดห้องซะเรียบร้อยเลย... แล้ว...เอ่อ บุงก็เอาชุดสวยๆ จะให้ต้อยตึงใส่ ต้อยตึงก็ย่ำแต่ว่า จะใส่ชุดที่บุงก็ไม่ใช้แล้ว....”

สีหน้าของพวกผู้ใหญ่อ่อนโยน คุณแม่ร้องว่า

“โธ่ เด็กเอ๋ย....”

“บุงก็น่าจะเอาตามอย่างนิสัยดีๆ ของต้อยตึงบ้าง” คำพูดของคุณพ่อ ทำให้ฉันนึกถึง คำว่า “นิสัยเลวๆ ของแก” ที่ติดปากพวกป้าๆ

“ถ้าต้อยตึงมาอยู่ด้วย บุงก็ต้องนิสัยดีขึ้นแน่ๆ เลยคะ”

“ก็ชวนต้อยตึงซิลูก” คุณแม่พูดยิ้มๆ

บุงก็กระตุกมือฉัน “ไต่ยีนใหม่ ต้อยตึง แล้วเธอจะตอบยังไง”

“บุงก็ ไม่ได้หรอก...” ฉันรีบปฏิเสธ

“ทำไมถึงไม่ได้ล่ะจ๊ะ” คุณแม่ถาม

“หนูมีญาติหลายคนคะ” หมายความว่าฉันไม่อยากให้คนที่นี้ต้องพบความยุ่งยากวุ่นวาย...

คนฟังทำสีหน้าว่าเข้าใจ พยักหน้ายิ้มๆ

ตอนสายวันนั้น เพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่มาฝึกเต้นรำกันที่บ้าน บุงก็บอกฉันว่า

“กำลังจะมีงานบอลล์... พ่อกับแม่เป็นกรรมการจัดงาน...

บุงก็ก็ต้องไปเพราะกรรมการทุกคนต้องซื้อบัตรคนละโต๊ะะ นี่พวกเพื่อนๆ ของบุงก็กำลังหัดเต้นรำเพราะว่าจะได้ไปเต้นกับพี่บุง”

เสียงดนตรีและการเคลื่อนไหวตามจังหวะของพวกเขา ทำให้ฉันสนใจ วิทยุณานักลีลาศตื่นตัว ฉันได้รับรู้ว่างานนี้จะเปิดพลอร์โดยนักลีลาศรุ่นเยาว์ ลูกหลานของคณะกรรมการและเพื่อนพ้อง และต้องเสียค่าสมัครเพื่อการนี้แพงมากช่วยการกุศล

“ตอนแรกพ่อแม่จะให้พี่บุงแสดงด้วย เสียเงินค่าสมัครไปแล้ว แต่ว่าเขาเลิกกับแฟนเลยไม่มีคู่เต้นก็เลยขอยกเลิก แต่ถึงยังไงก็ต้องไปงานด้วยกันอยู่ดี”

“แล้วบุงก็ ทำไมไม่เต้นคู่กับพี่บุงล่ะ”

“โอ๊ย ไม่เอาหรอก บุงก็เต้นไม่ได้”

พวกผู้ใหญ่เรียกให้บุงก็ลุกขึ้นมาฝึกซ้อม เธอถอยกรูดพาฉันหลบออกจากห้อง

“พ่อแม่อยากให้บุงก็ลีลาศเป็น รมร่ำมานานแล้ว” เธอว่า

“ก็เต้นซิ”

“ไม่เอา”

“มาลองดูน่า ฉันจะสอนให้”

“ต้อยตึงเต้นได้หรือ เต้นจังหวะอะไรได้บ้าง”

“ได้ทุกจังหวะแหละ”

“ฮ้า..!”

ฉันจับให้เธอเดินตามจังหวะดนตรีอยู่ในห้องข้างๆ บุงก็นึกสนุก แล้วเราก็เต้นรำกันอย่างสนุกสนาน

“ทำไมต้อยตึงเต้นได้”

“ก็มันเป็นวิชาเลือกตอนเรียนหนังสือ แล้วพี่สาวของเพื่อนก็ยังช่วยสอนให้อีก... เขาตั้งใจจะพาฉันไปทำงานด้วย ก็เลยสอนให้ซะใหญ่เลย”

“ไปทำงานอะไรหรือ”

“ก็ทำงานเป็นคูลีลาศไง”

“งานแบบนี้ก็มีด้วยหรือ แล้วต้อยตึงจะทำไหม”

“ไม่รู้ซี ถ้าไม่มีทางเลือกอื่น ฉันอาจทำก็ได้”

คุณแม่เข้ามาเห็นเรากำลังเต้นรำก็หัวเราะ “อ้าว บุงก็ยอมเต้นรำแล้วหรือ แล้วทำไมมาแอบอยู่ในนี้ไม่ออกไปเต้นด้วยกันล่ะจ๊ะ”

“ต้อยตึงหัดให้บุงก็คะแม่ ต้อยตึงเต้นเก่ง”

“จริงหรือ ต้อยตึง” คุณแม่แปลกใจที่ฉันเต้นรำได้ แต่ไม่แปลกใจที่บุงก็คล้อยตามฉันทุกเรื่อง แล้วก็เหมือนคุณแม่จะนึก

อะไรขึ้นมา...เข้ามาจับข้อมือฉันดึงให้เดินตาม “ไหนต้อยตึงมา แสดงให้แม่ดูหน่อย แม่มีครุมาด้วย เขาจับให้หนูเดินตามได้”

บุงก็กึกก้อยอย่างนึกสนุก ส่วนครูก็ยิ้มอย่างใจดี

“เต็นจิงหวะอะไรได้บ้างครับ”

“อะไรก็ได้ค่ะ”

พวกผู้ใหญ่ยิ้มอย่างไม่เชื่อถือ

“สโรว์พ็อกทรอทชี่ สวยสง่าและง่ายดี”

ครูลือกเพลง แล้วก็กลับมาจับคู่ พอเราเริ่ม

เคลื่อนไหวก็มีเสียงชมดังแว่ว ยิ่งครูลือกลีลายากๆ ที่ต้องหมุนไป หมุนมาแล้วฉันตามได้ไม่หยุดชะงัก เสียงปรบมือพอใจก็ดังเป็น ระยะ

“อะไรกันนี่ เด็กกะโปโล กลายเป็นสาวนักลีลาศ เต็นสวย ชะด้วย”

“ฝึกอีกหน่อยก็พาออกงานได้เลย”

ฯลฯ

ที่แรกฉันแค่นึกสนุกชั่วครู่เอาใจพวกผู้ใหญ่ แต่แล้วพอ กฤดาการกลับมา คุณแม่พูดว่า “บุงได้คู่เต็นแล้วลูก” เขา หัวเราะขำๆ ไม่เชื่อ แต่ก็ตอบรับ

หลังจากนั้น ความรู้สึกของฉันก็เปลี่ยนไป ฉันกลับจรดจ่อ วาดหวังกับเรื่องนี้อย่างจริงจัง

ฉันไม่ลืม... เวลานั้นเมื่อเขาเดินเข้ามาจับคู่อย่างว่าง่าย สี หน้าเจือยิ้มลือเลียน แต่ว่าดวงตาคู่นั้น.... แม่ฉันไม่มีความหมาย อะไรเป็นพิเศษสำหรับคนอารมณ์ดีขี้เล่นเช่นเขา แต่ว่าไม่เคยมี ใครมองฉันอย่างนั้นมาก่อน... ไม่มีใครเคยทำให้ฉันรู้สึกอย่างนั้น มาก่อน...

ที่แรกฉันประหม่าก้าวขาไม่ออก ปั้นสีหน้าทำที่เหมือนปิด กั้น ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้กฤดาการแปลกใจ เพราะว่าเขาก็คงไม่ได้ คาดหวังอะไรอยู่แล้ว แต่หลังจากนั้นทุกอย่างก้าวก็ลื่นไหลทำให้เขา แปลกใจและทุกคนพอใจมาก

ฉันตื่นเต้นดีใจ รีบกลับไปซ้อมจังหวะต่างๆ กับพีนิสา มด แดงไม่พอใจกล่าวร้ายไม่หยุด

“ต้อยตึงเอ๊ย เธออย่าหลงนึกเป็นจริงเป็นจังไปเลย เธอเป็น ใครพวกเขาเป็นใคร ทำไมจะมาควงคู่พาเธอไปออกงานหุจ”

“แต่ว่าเขาตั้งใจอย่างนั้นจริงๆ นะ มดแดง คุณแม่บอกจะ พาฉันไปซื้อเสื้อผ้า แล้วในวันงานจะนัดช่างให้มาทำผมแต่งหน้าที่บ้าน”

“แหม... แล้วเธอก็ผันหวานเคลิ้มตามเลยนะ โธ่เอ๊ย ต้อยตึง มองดูตัวเองให้ดีๆ ชะก่อน เธอมันต้อยตึงไร้ค่า..! ใคร จะตีกับเธอแบบนั้นคงต้องหวังอะไรแน่ๆ พวกมันมีแผนจะพา เธอไปให้อาเสียคนไหนหรือเปล่า”

“มดแดงเนี่ย...” ฉันเบื่อหน่ายที่จะอธิบาย ตั้งใจที่จะ ไม่พูดถึงคนบ้านนั้นให้มดแดงฟังอีก

เพื่อนๆ ของบุงก็ ยิ่งแปลกใจและเดือดร้อน พวกเธอมาที่บ้าน ขอทดลองซ้อมเต็นรำกับกฤดาการ เขายอมตาม เอาใจ สาวๆ อยู่ชั่วครู่ก็เรียกฉันกลับมาเข้าคู่

“มีเวลาไม่มาก อีกไม่กี่วันก็จะถึงวันงานแล้ว”

“ถ้ามีเวลาฝึกซ้อม พวกเราก็เต็นได้นะคะ พี่บุง” ถมทอง ผินยิ้มส่งเสียงทัดทาน “นี่เป็นการเต็นรำเปิดฟลอร์เทียวนะคะ แล้วทำไมพี่บุงไม่หาคู่เต็นที่สมน้ำสมเนื้อกันหน่อยล่ะคะ จะได้ไม่ ขายหน้าใครเขา”

“แล้วต้อยตึงไม่สมน้ำสมเนื้อตรงไหน” เขาถามยิ้มๆ อย่างไม่ ถือสา

“แม่บอกว่าถ้าต้อยตึงแต่งตัวแต่งหน้าแล้วจะสวยไม่แพ้ใคร” บุงก็เสริม

“แต่ว่าถึงยังไงก็คงเทียบกับคู่เต็นคนเก่าของพี่บุงไม่ได้หรอก”

คำพูดนั้นทำให้สีหน้ากฤดาการเปลี่ยนไป เขาทำเหมือน ไม่ได้ยิน เสดหันไปยุ่งอยู่กับการเลือกเพลง เสียง دلใจเข้าเพื่อน แว่วๆ

“แล้วใครเทียบได้ ถมทองเทียบได้หรือ”

บุงก็บู้ยไปปรามเพื่อนไม่ให้พูดต่อเพราะมันทำให้พี่ชาย สะเทือนใจ ดลใจทำตาเหลือกยกมือปิดปากตัวเอง

ถมทองรบร้าไม่เป็นผลจึงหันไปชักชวนคนอื่นๆ เปลี่ยนชุด ว่ายน้ำกระโจนลงสระ แต่ก็ไม่วายย่องมาดู ส่วนบุงก็ยังไม่เช็ดขยาด

ไม่กล้าลงน้ำ จึงได้แต่คอยก้าวตามจิ้งหะอยู่ตรงมุมห้อง

ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าการเดินร่าจะทำให้รู้สึกดีเช่นนี้

กฤตการตัวสูงใหญ่แต่เคลื่อนไหวแคล่วคล่อง เขาไม่ใช่หนักเดินร่าอาชีพ แต่มีอู่นๆ ที่ยึดจับชักนำให้เคลื่อนไหวก็เต็มไปด้วยไมตรีจิต ในช่วงเวลาของการฝึกซ้อม ฉันได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างอู่นๆ ของเขา และรู้สึกถึงลมหายใจที่ตรรินลงมาในบางครั้ง เขาจูงมือฉันเดินไปเดินมาเหมือนคุ้นเคยด้วยท่าทีที่เป็นธรรมชาติ มีได้ใจช่วยโอกาสจับมือ ถือแขน กิ่งๆ เหมือนกับว่าเขาเป็นพี่ชาย... และ กิ่งๆ เหมือนกับว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่ปฏิบัติต่อหญิงสาวที่เขาใส่ใจให้...!

ฉันลืมหิวเพลอฝนหวาน แล้วความรู้สึกนั้นก็ยิ่งรากลึกหนาแน่นมากขึ้นทุกที...!

ฉันรู้จากบุงกี้ว่า ที่แรก กฤตการ จะเดินร่ากับคู่รักที่ทิ้งเขาไปรักคนอื่น เธอคนนั้นเป็นคู่เต้นที่ยิ่งกว่าเหมาะสม เพราะนอกจากจะเป็นคู่ขาเดินร่าออกงานหรูๆ ด้วยกันมานานมากกว่าหนึ่งปี ยังเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้ที่มีสถานะทางสังคมสูง เป็นที่รู้จักยอมรับและนิยมชมชอบ เธอเป็นหญิงสาวที่คุณพ่อคุณแม่ของบุงกี้พึงใจ อยากได้มาเป็นสมาชิกของครอบครัวอย่างยิ่ง

“...พี่บุงคยั้งเสียใจอยู่เพราะว่ารักพี่ไข่มุกมาก ตอนเป็นแฟนกันเขามีความสุขที่สุด ไม่ว่าพี่ไข่มุกเอ่ยปากอะไรพี่บุงก็ทำให้ทุกอย่าง..”

ยิ่งฟัง ฉันก็ยิ่งอ่อนไหวเห็นใจเขา แต่ว่าฉันไม่ได้แสดงออกมาให้ใครเห็น ในสายตาของผู้คน ฉันยังเป็นนางสาวต้อยติ่ง ที่ไร้สังคม เข้ากับใครไม่ได้ อยู่ เช่นเดิม

คุณความดีที่ช่วยบุงกี้ขึ้นจากน้ำยังไม่หยุดส่งผล วันทีฉันไปบ้านเธอเพื่อให้กฤตการ ขับรถพาไปซื้อหาเสื้อผ้าสำหรับสวมใส่ไปงาน คุณแม่บอกฉันถึงทุนการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง ซึ่งค่าเล่าเรียนตามปรกติสูงมาก

“ทุนนี้ให้ค่าใช้จ่ายรายเดือนรวมทั้งที่พักและค่าอาหารด้วย ต้อยติ่งจะอยู่ได้สบายๆ โดยไม่ต้องทำงาน แต่ถ้าอยากทำงานแม่ก็จะหางานดีๆ ให้ แต่ว่าต้อยติ่งต้องเข้าไปเป็นนักกีฬาวัยน้ำ ต้องตั้งใจเต็มที่ฝึกซ้อมตามเวลาและเข้าแข่งขันตามที่ได้รับมอบหมาย ลูกคิดว่าทำได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

คุณพ่อเสริมว่า “ลูกต้องทดสอบการว่ายน้ำและสอบข้อเขียนง่ายๆ กลับไปทบทวนตำราเรียนซะหน่อย ถ้าสงสัยอะไร บุงก็กับกระบุงก็พร้อมจะช่วย”

ได้ค่ะ... ได้... ได้แน่นอนอยู่แล้ว.... ฉันไชโยให้ร้องลึงโลดในใจ บุงก็ยิ้มแบ๊วและกฤตการก็ยิ้มยิ้ม หล่วตาอย่างให้กำลังใจ เขาคงไม่รู้วาทัวเขาเองนั่นแหละ ที่เป็นแรงผลักดันทำให้ฉันกระตือรือร้นนี้กอยาก จะเป็นคนรักดีขึ้นมา... ถ้าฉันได้เรียนจนสำเร็จจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้ อย่างน้อยก็คงต้องมีคนลึงเลบ้าง ถ้าจะพูดว่าฉันไม่คู่ควรกับใคร

เพราะว่าฉันจะต้องไปว่ายน้ำให้คณะกรรมการดู คุณพ่อคุณแม่จึงอยากให้ซักซ้อมและให้การแนะนำในฐานะที่กฤตการเคยเป็นนักกีฬาซึ่งผ่านการแข่งขันจนชนะเลิศมาแล้วหลายครั้ง ชุดว่ายน้ำที่บุงกี้เอามาวางบนเตียงให้เลือกทำให้ฉันนั่งอั้น หยิบขึ้นมาดูแล้วก็วางลงตามเดิม

“ใส่น้ำ ต้อยติ่ง ใส่ชุดนี้ก็ได้”

ฉันสายหน้าปฏิเสฐชุดว่ายน้ำสองชิ้นเปิดหน้าต่าง เธอจึงหยิบชุดอื่นขึ้นมาคะยั้นคะยอชักชวน แต่ว่าไม่มีชุดไหนเลย ที่จะไม่เปิดหลังลึงเผยช่วงหลังที่เต็มไปด้วยรอยแผล

คนอื่น ๆ จะพูดจะคิดกันยังไง ถ้ารู้ว่าฉันมีพ่อเลี้ยงจิตใจวิปริต..... ก่อนมาอยู่กินกับแม่ เขายังเคยข้องเกี่ยวกับคุณตระกูลอีกด้วย บางทีผู้ดีบ้านนี้ อาจเลิกคบหากับฉันไปเลยเพราะคาดเดาเรื่องเดือดร้อนที่อาจตามมาไม่ถูก ใครเล่าจะอยากยุ่งเกี่ยวกับคนที่มีปัญหา แล้วพวกเพื่อนๆ ของบุงกี้ อย่างเช่นถมทอง จะปล่อยให้มันผ่านไปเฉยๆ หรือว่าจะเก็บมาพูดไม่รู้จบกันแน่ แล้วกฤตการเล่า เขจะมีท่าทีอย่างไรบ้าง

ฉันไม่ยอมสวมใส่ชุดไหนเลย ไม่มีใครรู้ว่า ทำไมฉันจึงไม่ยอมทดลองว่ายน้ำบ้างที่ทุกคนรอคอยจะช่วยด้วยความตั้งใจดี คุณพ่อคุณแม่เข้าใจว่าฉันกระดากอาย ไม่พร้อมจะอวดร่างกายในชุดว่ายน้ำ บอกบุงกี้ให้ชวนฉันมาลงสระบ่อยๆ เพื่อให้เคยชิน เธอ

เองก็จะได้หายจากการกลัวน้ำไปด้วย

กฤดาการรับหน้าที่ขับรถพาพวกเราไปหาซื้อเสื้อผ้าและ รองเท้าสำหรับสวมใส่ไปงานเต้นรำ เพื่อนๆ ของบุงก็ตามไปด้วย ดีที่บ้านนี้มีรถยนต์ที่นั่งสามตอนจึงไม่ต้องนั่งเบียดกัน บุงก็ช่วย เลือกชุดเสื้อผ้าและรองเท้าให้ฉันทดลองสวมใส่ ถมทองหัวเราะ เยาะหยัน และเพื่อนๆ ของเธอแต่ละคนก็ช่างแซวช่างหยอกเย้ากัน นึก

แต่ว่าอารมณ์ดี ๆ ของกฤดาการทำให้ฉันโล่งใจ เขาเป็น คน ออกความเห็นที่使我เลือกชุดได้สำเร็จ

“ชุดนี้แหละ สวยดี ใส่ไปงานและเต้นรำได้เลยไม่ต้อง เปลี่ยนให้ยุ่งยาก”

ชุดสีอ่อนเปิดไหล่สายเดี่ยวแต่ว่าหลังไม่ลึกจึงไม่เห็นรอย แผลเป็นที่เป็นมร้าวฝังลึกอยู่ในใจ ชายกระโปรงสั้นระดับเข่า มี ส่วนแพรลูกไม้แทรกแซมทำให้อ่อนพริ้วในเวลาเคลื่อนไหว มัน เป็นชุดที่สวยงามที่สุดที่ฉันเคยมี และในเวลานั้นฉันก็รู้สึกเหมือนมันเป็น อารมณ์ที่งดงามล้ำเลิศที่สุดในโลก แต่ไม่ว่าฉันจะรู้สึกอ่อนไหว อยากรู้ก็ปิดบังมันไว้ภายใต้ท่าที่ปิดกัน ซึ่งถูกยึดไว้เป็นกรอบกำบัง เสมอมา ทำให้คนอื่นๆ คาดเดาความรู้สึกของฉันไม่ถูก

กฤดาการซื้อไอศกรีม ชนิดใส่โคนขนมปังกรอบมาส่งให้ ขณะที่นั่งรอพวกสาว ๆ ชื่อข้าวของทดลองสวมใส่เสื้อผ้า เขาก็ด กินไอศกรีมไปก็ชักชวนพูดคุยนั่นนี่ทั้งเล่าเรื่องสัพเพเหระให้ฟัง แล้วยังเซ็ดไอศกรีมที่ติดมุมปากของฉันให้ด้วย

มันทำให้ฉันตกใจ และยังแอบฝันหวานมากขึ้น

ท่าทีของเขาทำให้เพื่อนๆ ของบุงก็นึกขวาง ขณะที่บุงก็คิก คักชอบใจเชียร์เต็มที่ ส่วนฉันได้แต่แสสร้งทำสีหน้าท่าที่เหมือน ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง...!

ฉันอยากเล่าให้หมดแดงฟัง แต่พอนึกเอาได้ถึง การ ตอบสนองที่เป็นลบ ฉันก็ได้แต่เก็บความอึดอ้อมไว้คนเดียว แม้ กระนั้น อาการรักสวยรักงาม สองกระเจกนานๆ ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งบางทีก็เผลอเหม่อลอยฝันหวาน ก็ทำให้แม่เพื่อนรักสังเกตเห็น และขุ่นข้อง

“เธอปิดบังอะไรฉันอยู่ใช่ไหม มีอะไรทำไมไม่เล่าให้ฉันฟัง บ้าง”

ฉันไม่ยอมเล่า แต่เธอก็ฉลาดจ้งเลยที่เธอออก

“นี่เกี่ยวกับนายกระบุง พี่ชายของบุงก็ใช่ไหม...! เธออย่า ปฏิเสธนะต่อดัง เธอไปเข้าคู่เต้นรำกับมันไม่นานก็เป็นแบบนี้ ทำไมฉันจะไม่รู้ โธ่เอ๊ย เธออย่าฝันหวานดีกว่า ฉันขอเตือน เป็นครั้งที่ร้อย... เธอมันแค่ต่อดังไร้ค่า..! จะไปบานในคฤหาสน์ ของพวกผู้ดีมีเงินได้ยังไง ฉันนึกไม่ออกเลย”

ฉันเสียความรู้สึก ท้อแท้ขึ้นมาวูบ ๆ

บุงก็มีโทรศัพท์มือถือที่ไม่ได้ใช้เหลืออยู่ “...ตอนนั้นเครื่อง มันเสีย ก็เลยซื้อเครื่องใหม่ แต่พอแก่แล้วมันก็ตีเหมือนเดิม...”

เป็นกฤดาการ ที่หาซื้อซิมการ์ดเบอร์ใหม่มาใส่แล้วมอบโทรศัพท์ให้ ฉัน เพื่อที่... “.....ต่อดังกับบุงก็จะติดต่อกันได้ทุกเวลา...”

เขาว่าอย่างนั้น แต่ก็ก็เป็นเขาเองที่โทรศัพท์มาหาฉันแทบจะทุกวัน

หากเขาบังเอิญโทรมาตอนที่ฉันอยู่กับมดแดง อารมณ์ ของแม่เพื่อนรักก็พลุ่งพล่าน

“นายกระบุงมันโทรมาทำไม มันต้องการอะไรกันแน่ มันจีบเธอหรือ”

“เปล่า เขาแค่อยากรู้ว่าพรุ่งนี้ฉันจะไปซ้อมเต้นรำหรือเปล่า เท่านั้นเอง”

“แต่เธอก็ปลื้มเหลือเกินใช่ไหม” น้ำเสียงของมดแดงหมั่นไส้ เต็มที่ “เชื่อเถอะ สักวันหนึ่งเธอจะต้องเสียใจ คนพวกนี้ไม่ จริงใจกับพวกเราหรอก รอให้พวกเขาเบื่อแล้วเธอจะรู้”

การพบกับมดแดงในระยะนั้น ทำให้เราสองคนมีความรู้สึก แดกแยกกัน เธอโกรธง่าย ทำร้ายฉันด้วยถ้อยคำรุนแรงดูถูกดู แคลนทั้งยังอาฆาตมาดร้ายไปถึงบุงก็

ดังนั้นต่อมาถ้าหากว่าหลีกเลี่ยงเธอได้ฉันก็จะเลี่ยง ทำให้ เธอยิ่งโกรธ.....